

הרפסודה / מאת: מאיר אריאל

אומרים שנעשה צפוף על הרפסודה. מישהו צריך לקפוץ למים כל עשר דקות לשעה. אומרים שהעולם לוקה בגידול אנושי מהיר, גידול אנושי מהיר. כביכול אבדה שליטה על בקרת הצמיחה, עד כי כל התמותה הגדולה שלנגד עינינו, כל התמותה הגדולה שלנגד עינינו, לא מדביקה את הילודה הרבה ואת משך החיים הארוך – פירות הקידמה.

וישרצו בני האדם וירבו מאוד מאות, ותמלא הארץ אותם, עד כי נעשה צפוף על הרפסודה. מישהו צריך לקפוץ למים כל תשע דקות לשעה ורבע.

מה עושים, דוקטור? הקרנות? טיפול כימי? ואולי כל המספרים האלה הם רק תעמולה זדונית ביותר של מן זוללה, שרוצה להביאנו לשפיכות דמים...

רבתי מוסכמת, מקובלת ברבים, במסגרת דילול אוכלוסין חיוני להמשך הקיום הכלל-אנושי. ומזה תפרנס לה אותה זוללה את תאבונה, את אהבתה ותשוקתה שלה.

אבל בעצם, לא כל כך צפוף על הרפסודה, ואולי לא צריך לקפוץ למים כל שמונה דקות לשעה וחצי. כי אם כן, אז בינתיים למים – קפוצ אתה. בינתיים למים – קפוצ אתה.

הקידמה, הקידמה – לאן? אתה שוכב עם ליבר הפגום וממתין שיחליפו לך אותו בלב תקין. אתה יודע שבשביל זה צריך מאן דהוא למות, אז אתה פשוט מחכה שמישהו כבר ימות. אתה מחכה שמישהו סוף סוף ימות, ואפילו שמח למותו, אם לא מתפלל.

וכי שמחת ניצול מתערבת בצער אבל, אין שמחת ניצול מתערבת בצער אבל. וחדוות ההישג רק מהולה בהשגה על זמינות הסחורה.

אך אל דאגה, הביקוש הגובר הזה ללבבות בריאים כבר ימסד את ההיצע של פגרים טריים, והתור המזדנב הזה של ממתני השתלה עושה אותי עצבני על סף בהלה.

עם כל מה שהם יכולים לדעת עליו מהצג, אני יודע שזה נשמע מוגזם, אבל אני מודאג.

יש תורם! כמה שמחים היינו לדעת שיש תורם. כל הרגישויות הרבות הללו לגורל האדם באשר הוא, גורל האדם באשר הוא.

בעת התכנסנו באולם תיאטרון להרים תרומה להשתלת לב לחבר משורר, השתלת לב למשורר. כמה מאות רוצחים ודחקים בכוח נכונים לרקוד על קבר טרי.

יש תורם, מת ברנש, אין אדם – יש תורם.

הקידמה... הקידמה – לאן? בינתיים היא דוחקת אותנו לאדישות מסוימת. יש זוללה או אין. ובאדישות מסוימת זו, גם כל המאמץ האדיר הזה להאריך את חיי מאן דהוא בשנים מספר – נראה מיותר, נראה מיותר, אם באמת כל כך צפוף על הרפסודה, וממילא – מישהו צריך לקפוץ למים כל חמש דקות לשעתיים.